

Chương 36

Lottie

Mất tôi đang ứ lệ. Tôi không tin nổi mình đang làm thế nữa. Đáng ra tôi phải làm vậy từ đầu.

“Richard,” tôi nhắc lại lần thứ ba. “Cho dù lúc này em đang là vợ của một người khác - anh có đồng ý lấy em không?”

Im lặng sững sờ và căng thẳng. Vạch nắng cuối cùng của chiều tà lặn hẳn vào trong biển, và trên đầu chúng tôi, những đốm sao tí xíu bắt đầu nhấp nháy trên bầu trời thẫm xanh.

“Tất nhiên. Tất nhiên. Tất nhiên.” Richard ôm choàng lấy tôi muốn ngạt thở.

“Anh đồng ý chứ?”

“Tất nhiên! Chính là anh muốn thế. Muốn lấy. Lấy em. Không còn gì khác hết. Anh từng là thằng ngốc.” Anh đập vào đầu mình. “Anh là thằng khờ. Anh là thằng...”

“Không sao đâu,” tôi dịu dàng nói. “Em biết. Thế... là đồng ý hả?”

“Tất nhiên là đồng ý rồi! Ôi trời ơi.” Anh lắc đầu. “Tất nhiên là đồng ý rồi. Anh không để em chạy mất lần nữa đâu.” Anh siết tay tôi chặt đến nỗi tôi e sẽ gãy xương.

“Chúc mừng!” Fliss vòng tay ôm lấy tôi, trong lúc Lorcan hăng hái đâm vào tay Richard. “Em đính hôn rồi! Lần này là thật! Chúng ta cần sâm banh!”

“Và cần hủy hôn,” Lorcan chêm vào khô khốc.

Tôi đính hôn rồi! Với Richard! Tôi vừa lâng lâng vừa kinh ngạc vì chính mình. Tôi đã cầu hôn à? Tôi cầu hôn? Sao tôi không làm thế từ trước? Dễ ợt mà!

“Giỏi lắm!” Lorcan nói và hôn tôi. “Xin chúc mừng.”

“Chị vui quá.” Fliss đang ôm lấy tôi. “Tuyệt vời, tuyệt vời, tuyệt vời. Đây chính xác là những gì chị hy vọng.” Chị lắc đầu, không tin được. “Sau từng đó chuyện.” Chị đưa tay siết chặt tay tôi.

“Sau từng đó chuyện.” Tôi siết lại. Một người phục vụ đi qua, Fliss gọi lại.

“Xin cho sâm banh! Chúng tôi cần ăn mừng lễ đính hôn!”

Và giờ khi cuối cùng mọi người cũng thở được, tất cả ngưng lại một phút. Ai nấy đều đang nhìn cái nhẫn nằm trong lòng bàn tay tôi. Richard vẫn chưa cầm lấy. Tôi có nên lồng nhẫn vào ngón tay anh không? Hay cứ đưa anh là xong? Hay là... gì đây? Phải làm gì với nhẫn đính hôn cho đàn ông chứ?

“Em yêu, còn cái nhẫn,” Richard cuối cùng cũng nói. Tôi thấy rõ anh đang cố sửa nét mặt từ “ngghi ngại” sang “hào hứng”, nhưng không ăn thua.

“Nhẫn đẹp đấy,” Lorcan nhận xét.

“Dễ thương lắm,” Fliss khuyến khích.

“Đúng thế,” Richard đáp nhanh. “Thật là... sáng. Thật sang. Chỉ có điều là...”

“Anh không cần phải đeo đâu,” tôi vội nói. “Nhẫn này không phải để đeo. Anh có thể để trên bàn đầu giường hay gì cũng được... có lẽ cất trong ngăn kéo... hay là kết...”

Vẻ nhẹ nhõm trên mặt Richard gần như sờ nấn được, tôi không kìm nổi phá lên cười. Khi anh lại ôm chặt tôi lần nữa, tôi tuồn cái nhẫn vào túi. Rồi chúng tôi sẽ lẳng lặng quên nó đi là xong.

Tôi đã biết mua nhẫn là sai lầm mà.

HẾT